

SÍK SÁNDOR KÉT VERSE

ERDEI MISE

Csepp asztalon épen csak annyi hely,
Hogy elfér rajta Tányér és Kehely.
A kis szobában annyi levegő,
Hogy elfér benne négy öt térdelő:
A házinép imádkozik velem:
Fölöttünk szénapadlás, azon felül a menny.

Két-patak-parton, erdő közepén,
Zöld hegyek alján mondom a misém.
Belecsengenek, belezsonganak
Kántoros kedvű kicsi madarak.
Az erdőből is ide-ide zeng
A tölgyek orgonája. Így még nagyobb a csend.

Jertek, jertek, világ kicsinyei,
Csendben az Istent dicsőíteni.
Jertek, ti szépek, hívek, boldogok,
Csengőm szavára elnémuljatok,
És meghajoljon valamennyi térd
Az Isten árnyékában didergő nagyokért.

A KÖPÖNYEG

Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek,
Hosszú út porából köpönyeget veszek.
(Székely népdal)

Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek.
Úti köpönyeget hamar hol is vegyek ?

Volna köpönyegem hosszú út porából,
Hosszú poros élet bűnei sokából:

Rongyos egy köpönyeg, százszor ki van foldva,
Csak újra kifeslik folt hátán a foltja.

Eldobnám szívesen, hisz világ csúfjára,
Hogy álljak ki benne az ország útjára !

De hát még hogy álljak szemé elé Annak,
Aki nem így akart engemet magamnak.

Ha még el is szánnám el is hajítani:
Marad-e alatta belőlem valami,

Amire rámondjam: ez az én személyem,
Az ember, az Isten, a magam szemében.

Már a hosszú útnak végét rovom én is,
Túl a másik fele harmadik felén is,

Rövid útra kell már köpönyeg énnékem.
Te tudod, Jézusom, egyedül mértékem,

Csak Tetőled várom, hogy vállamra veted
Azt a Te rámszabott, varratlan köpönyed.